Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 22. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 30-го СІЧНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JANUARY 30, 1979 No. 22. VOL. LXXXVI

Резолюції про незалежність України в Трентоні

(Справа): Губернатор Брендан Бирн підписує проклямацію „Дня української незалежности", о. Михайло Кучмяк, парох української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку і д-р Мирослав Бих, голова Координаційної Ради Відділів УККА в Ню Джерзі

Нюджерзька газета „Стар Леджер" з 23-го січня 1979 року помістила знімку і репортаж про відзначення Дня української незалежности в Стейтовому Капітолю, Стейтовому Сенаті й Асамблеї, яке відбулося 22-го січня ц. р.

Губернатор Брендан Бирн і Стейтова Легіслятура прийняли, — як подає „Стар Леджер" — резолюції, в яких висловлена рішуча підтримка української незалежности, проклямуючи „незалежну, вільну і суверенну Українську Республіку".

Проголошуючи День української незалежности, Стейтова Легіслятура звернулася у своїй резолюції до стейтового Департаменту Освіти про перегляд окремих предметів і підручників, якими користуються школи та які стосуються „Совєтського Союзу та української і інших поневолених народів".

ПОМЕР КОЛИШНІЙ ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ ЗСА НЕЛСОН РОКЕФЕЛЛЕР

Ню Йорк. — Тут у п'ятницю, 26-го січня ц. р., помер на 70-му році життя колишній віцепрезидент ЗСА й довголітній губернатор стейту Ню Йорк, Нелсон Рокефеллер. Смерть наступила нагло у вечірніх годинах, коли Рокефеллер працював над скриптами у своєму приватному бюрі.

Н. Рокефеллер, член одної з найбагатших родин світу, був активним в політичному житті ЗСА понад 40 років, хоч і не сповнилася ніколи його найбільша мрія — стати президентом ЗСА. Він кандидував на цей пост у правиборах Республіканської партії в 1960, 1964 і 1968 роках, програючи, одначе, до більш консервативних кандидатів — Річарда Ніксона і Беррі Ґолдвотера. Він був вперше обраний на губернатора Ню Йорку в 1958-му році, перемігши тодішнього губернатора Аверелла Гаррімана, був переобраний чотири рази на цей пост. Рокефеллер зрезигнував з посту губернатора в 1973 році, бажаючи присвятити свій час приватним справам, зокрема мистецтву, будучи відомим патроном і колектором мистецьких творів. Але в 1974 році, в наслідок Вотерґейтської афери, тодішній президент Джералд Форд покликав його на пост віцепрезидента ЗСА, на якому він залишився до виборів у 1976 році. Займаючи цей пост, Н. Рокефеллер, який втішався великою популярністю серед українців та інших етнічних груп, вітав делегатів і гостей на XII Конгресі українців в Америці, який відбувся восени 1976 року. Раніше, займаючи становище губернатора стейту Ню Йорку, Н. Рокефеллер приймав українські делегації в Олбані з нагоди відзначення Січневих Роковин, видавав проклямації та брав участь в імпрезах з цієї нагоди.

В останніх роках Рокефеллер займався мистецтвом, зокрема репродукціями вартісних мистецьких творів зі своєї великої колекції, що викликало контроверсію в мистецьких колах світу.

Н. Рокефеллер залишив п'ятеро дітей з першого подружжя та двох синів з другого. З великої родини Рокефеллерів — нащадків Джона Рокефеллера при житті залишились два брати Нелсона Рокефеллера, Лоренс, якому 68 років, і 63-річний Дейвід, який є президентом Чейс Манґеттен Банку.

Нелсон Рокефеллер [зліва], тоді ще на становищі губернатора стейту Ню Йорк, загостив в 1972 році на XI Конгрес українців в ЗСА. Його представляє заступниця головного предсідника УНСоюзу Марія Душник.

Жалібні телеграми й листи та вислови співчуття родині наспіли з усіх кінців світу. Президент Джіммі Картер, висловлюючи жаль з приводу наглої смерти Н. Рокефеллера, назвав його „одним із найбільших відданих державних мужів ЗСА".

Приватні родинні похорони відбулися в понеділок, 29-го січня, а відкриті — заплановані на п'ятницю, 2-го лютого ц. р.

Офіціоз ВАКЛ про Україну і АБН

Мюнхен, Німеччина (Пресове Бюро АБН). — Офіційний орган Світової Антикомуністичної Ліґи (ВАКЛ) „ВАКЛ-БЮЛЕТЕНЬ" випустив спеціяльно видане число з приводу XI Конференції ВАКЛ у Вашінгтоні. Там поміщений обширний матеріял про визвольну боротьбу України й інших поневолених російським імперіялізмом і комунізмом народів. Основна стаття-доповідь Ярослава Стецька — прочитана на конференції — на тему „Шлях ідейної перемоги над марксизмом і большевизмом" розглядає комплекс ідеологічної і політичної боротьби українського й інших визвольних націоналізмів проти російського імперіялізму і комунізму, вказує на ідеї духового відродження людства, аналізує банкрутство комунізму як реакційної системи у розвитку людства. Автор зупиняється над питанням упадку Окциденту через відступлення його від вартостей й ідеалів, які робили його сильним, розглядає проблему вічних вартостей, героїчну концепцію життя, національно-патріотичну й націоналістичну революційну ідею. Проаналізувавши американську політику людських прав, унаявнює вимогу борців в Україні і необхідну передумову для здійснення національної незалежної народоправної держави. Окрему увагу автор присвячує у довшому розділі своєї праці ґльобальній ідеологічній війні Окциденту проти Росії і всяких варіянтів большевизму.

У звідомленні про працю АБН мгр Слава Стецько присвячує увагу не лише діяльності АБН як координаційному осередкові, але також його поодиноким членам — національно-визвольним організаціям поневолених народів України, Болгарії, Литви, Білорусії, Мадярщини, Румунії, Словаччини, Латвії, Куби й інших.

Секція молоді АБН у Великобританії знайшла особливе відмічення завдяки своїй всебічній діяльності, як це теж згадано у звідомленні про семінар молоді по лінії АБН в Елленвіллі.

Це спеціяльне видання „Бюлетеня ВАКЛ" містить ще такі праці, статті чи промови, які заслуговують на окрему увагу: промови сенаторів ЗСА Джейка Гарна на тему „Московська мілітарна сила і американська безпека", Джеймса МакКлюра про „Мораль у закордонній політиці", гу-

(Закінчення на стор. 4)

Олбанська округа відзначила Січневі Роковини

Вотервліт, Н. Й. (І. Д.). — Заходом Окружного Комітету Відділів УККА Олбанської округи (Амстердам-Вотервліт-Коговс і Трой) відбулася 21-го січня 1979 року в залі Українського Клюбу у Вотервліті Січнева академія. Голова Окружного Комітету, Ярослав Кушнір, відкрив її вступним словом, підкреслюючи наш зв'язок з рідним краєм, що бореться за природне право бути господарем на своїй землі у власній державі. Пластунка Н. Кушнір прочитала проклямацію нюйоркського губернатора Ю. Керри з проголошенням українського Дня у 61-річчя Незалежности України. Хор Школи Українознавства у Вотервліті під керівництвом пластової виховниці мгр Дарії Якубович проспівав „За Україну", „Чом, чом, чом, земле моя", „Від синього Дону до сивих Карпат". Учні тієї школи виконали збірну деклямацію „Рідний Край", підготовила їх учителька З. Блас.

Голова СУА у Вотервліті, мгр Тетяна Дурбак прочитала доповідь про Січневі Роковини. З'ясувавши історичні події з-перед 60 років, вона висловила погляд молодого покоління, народженого вже поза межами України, про ролю української еміграції в боротьбі українського народу за власну державність. Український нарід на рідних землях устами політв'язнів, по тюрмах і тих, що їм пощастило дістатися на Захід вимагає всебічної допомоги від кожної української людини поза Україною, від кожної української організації, щоб об'єднались для спільної всенародної акції на оборону України. Вільну українську державу будуватиме сам український нарід в Україні, згідно з його бажаннями, при співдопомозі

(Закінчення на стор. 4)

Підписання проклямації „Дня Української Незалежности" в Коннектикат

В часі церемонії підписання стоять зліва: Володимир Найдух — представник Відділу УККА Віллімантик, Ярослав Гура — секретар Відділу УККА Бриджпорт, д-р Осип Теслюк — представник Відділу УККА Гартфорт, д-р Михайло Снігурович — голова Відділу УККА Ню Гевен, Василь Пелещук — голова Відділу УККА Бриджпорт і Іван Гулич — голова Відділу УККА Кольчестер, що є заразом і головою Координаційної Ради Відділів УККА на стейт Коннектикат. Підписує проклямацію „Дня Незалежности" Елла Грассо, губернатор стейту Коннектикат. Акт підписання проклямації Незалежности відбувся в середу, 17-го січня 1979 р. у стейтовім Капітолі столиці стейту Гартфорді.

ТЕНҐ РОЗПОЧАВ СВОЇ ВІДВІДИНИ ЗСА

Віцепрезидент Волтер Мондейл і Тенг Гсіао-пінг після прибуття Тенга на летовище Андрюс біля Вашінгтону.

Вашінгтон. — У неділю, 28-го січня, сюди прибув Тенг Гсіао-пінг, заступник прем'єра комуністичного Китаю, з яким ЗСА 1-го січня ц.р. встановили нормальні дипломатичні зв'язки. Тенга, який формально займає тільки третє з черги становище в проводі Китайської Народної Республіки, фактично вважають таки найвпливовішим серед китайських лідерів, зазначуючи, що це саме він приспішив процес нав'язання кращих відносин між Пекіном і Заходом, зокрема Америкою, та до великої міри спричинився до того, що комуністичні власті почали більше наголошувати економічний розвиток країни, а дещо менше вибивати політично-ідеологічні питання.

Заступник прем'єра Тенг, якого на летовищі Андрюс біля Вашінгтону вітали віцепрезидент Волтер Мондейл і державний секретар Сайрус Венс, плянує перебувати в ЗСА дев'ять днів, протягом яких нараджуватиметься з президентом Джіммі Картером та іншими членами американського уряду, підпише ряд китайсько-американських договорів щодо поширення торгівлі, культурних, наукових та інших зв'язків, а також відвідає кілька американських міст, а саме, Атланту, Гюстон і Сієтел. У понеділок, 29-го січня, в Білому Домі мав відбутися бенкет в честь Тенга, на який запрошені колишній президент Ричард Ніксон і колишній державний секретар Генрі Кіссінджер. Власне за президентури Ніксона і зі співпрацею Кіссінджера розпочалися заходи щодо нормалізації зв'язків між ЗСА і комуністичним Китаєм.

(Закінчення на стор. 4)

Картер запевняє Брежнєва, що ЗСА не продаватимуть зброї Китаєві

Вашінгтон. — Білий Дім подав до відома в четвер, 25-го січня, що президент Джіммі Картер запевнив Леоніда Брежнєва, що ЗСА не продаватимуть зброї Китайській Народній Республіці, але не мають права забороняти своїм союзникам доставляти будь-яку зброю Китаєві. У повідомленні сказано, що Брежнєв звертався до Картера листовно в справі продажу зброї КНР ще перед зустріччю президента ЗСА з лідерами Англії, Франції й Західної Німеччини на острові Гуаделюпе на початку січня ц. р. та що вияна листів поміж ним і Брежнєвим була одною з головних тем нарад. Тоді коли західньонімецький канцлер Гельмут Шмідт висловив застереження щодо продажу зброї Китаєві, прем'єр-міністер Джеймс Каллаган подав офіційно до відома, що Велика Британія плянує доставити КНР джетові літаки типу Гаррієра в рамках торговельного договору на суму 1.2 більйона долярів.

Після зустрічі на острові Гуаделюпе президент Картер поновно запевнив Брежнєва, що ЗСА не доставлятимуть зброї Китаєві, додаючи, за порадою асистентів в справах крайової безпеки, що інші держави мають „суверенне право" продавати зброю, так як і Пекін має „суверенне право" її купувати.

Речники Білого Дому підтверджують „глибоке затурбовання" Кремля встановленням дипломатичних зв'язків поміж Вашінгтоном і Пекіном та можливостями вивинування КНР модерною зброєю. Вони вказують на щойно опублікований звіт, в якому стверджується, на підставі зізнань експертів Департаменту оборони і Центральної Розвідчої Служби, що СССР збільшив свої війська вздовж 5,000-милевого кордону з Китаєм з 400,000 вояків у 1969 році до 650,000 у 1978 році. Натомість у Східній Европі совєти збільшили свої війська тільки на 30, 000 до загального числа 590, 000 вояків, більшість з яких перебувають у Східній Німеччині. Але аналітики Пентагону звертають увагу на факт, що хоча совєтські війська не збільшились аж надто чисельно у Східній Європі, то їх якісне вивинування значно краще під цю пору. В загальному совєтське військо зросло за останніх десять років з 3.7 мільйона вояків до 4.2 мільйона.

„Видить чуже під лісом"...

Совєтська преса, не дивлячись на свої власні неполадки, зчаста бере на приціл систему і керівників червоного Китаю, глузуючи з них і критикуючи їхнє безправство. Втому і київська „Радянська Україна" недавно напалася на керівників комуністичного Китаю, які, хоча ще два роки тому як висунули гасло: „навести порядок на селі", досі в цьому напрямі нічого досі не зробили.

„Радянська Україна", щоб скріпити своє ствердження, наводить слова з передової статті пекінської газети „Женьмін жібао", в якій автор критикує „поганий" стиль роботи кадрових працівників на селі констатуючи, що цей „поганий стиль" роботи притаманний багатьом районам країни. Газета пише, що керівні працівники допускаються „фізичного морального цькування неугодних їм осіб, свавільних грошових штрафів та інших репресивних заходів щодо трудівників села. На селі прості люди, побачивши кадрового працівника, наче зустрічаються з тигром: відразу прожогом кудись тікають". У деяких селах, пише „Женьмін жібао" влаштовують показове биття, створюють приватні тюрми, де застосовують тортури, і люди тут нерідко кінчають самогубством, божеволіють або стають зовсім непридатними до життя. За будь-що, навіть з такої причини, як за запізнення на збори карають грошовими карами, відтягають їм гроші зі заробітної платні, позбавляють даху над головою.

Не зважаючи на те, ще й досі, — дорікає „Радянська Україна" керівникам Китаю, — кадрових працівників за їхню „сваволю" не притягнено до відповідальности, навіть органи з ЦК КПК не висловлюють „принципової критики на адресу керівництва", навпаки характеризують їх, як „хороших працівників", — пише „Радянська Україна".

Закінчився перепис населення в СССР

Москва. — У середу, 24-го січня ц. р. закінчився перепис населення в СССР. Його переводило 900.000 урядовців. Останньо совєтські переписи населення відбуваються переважно в січні тому, що в цьому місяці населення в СССР найменше мігрує. Одначе, в деяких недоступних районах (Камчатка, Якутія, тощо) перепис переведено раніше, а в січні подадуть лише оцінки.

Москва дуже турбується сильним зменшенням природного приросту населення, зокрема европейського. У 1970 році передбачували, що в 2000 році СССР буде мати 350 мільйонів мешканців. Але деще пізніше совєтські демографи мусіли зменшити ці передбачення і тепер уважається, що в 2000 році СССР буде мати лише 320 мільйонів мешканців (річний приріст між 2,2 до 2,4 мільйона). Тому тепер усі нетерпеливо чекають перших результатів перепису.

ЗСА співпрацюватимуть з СССР у використовуванні планет

Вашінгтон. — Національна Рада Дослідів ЗСА висловилася в користь повної співпраці між Америкою і СССР в галузі використовування планет впродовж двадцяти наступних років. Ця Рада висловила свою опінію в окремому звідомленні про „стратегію експлуатації нижчих планет" (таких як Венера, Марс, Меркурій та інші). У звідомленні говориться, що ЗСА повинні якнайскорше домовитися про таку співпрацю з СССР, а якщо ні, то нав'язати її з Японією, або Европою.

В зв'язку з цим пропонується, щоб ЗСА й СССР відбували спільні лети до цих планет із совєтських або американських баз. Завданням астронавтів було б привезти на землю куски з різних планет, щоб досліджувати, які мінерали можна буде опісля видобувати на планетах і спроваджувати на землю.

Папа Іван Павло II відкрив конференцію єпископів у Мехіко

Пуебля, Мехіко. — Після коротких відвідин Домініканської Республіки, де його вітали великі маси народу, Папа Іван Павло II у п'ятницю, 26-го січня, прибув до Мехіко, а в суботу в місцевості Пуебля відкрив третю з черги конференцію єпископів Латинської Америки, яка триватиме до 13-го лютого. Папу Івана Павла, колишнього кардинала Кароля Войтилу, архиєпископа Кракова, в Мехіко теж вітали великі маси народу. У самому Мехіко Сіті понад мільйон осіб зустрічало Вселенського Архиєрея. У неділю, 28-го січня, Папа Іван Павло II заявив учасникам конференції єпископів, що хоча Католицька Церква повинна займати становище відносно соціяльної, економічної, політичної та будь-якої іншої несправедливости в світі, то підкреслив, що єпископи та священики не можуть займатися політичною діяльністю і активно включатися в політичну і соціяльну боротьбу, а натомість повинні більше уваги присвячувати душпастирській роботі. Як відомо, в Латинській Америці поважна кількість священиків і навіть деякі єпископи не погоджуються з тим становищем Папи Римського.

Папа Іван Павло II

„НАВЕКИ ВМЕСТЕ" — НАПИС НА ПОЛТАВСЬКОМУ КИЛИМІ

Полтава. — Київська „Радянська Україна" інформує про ще одне „чудо-диво" в зв'язку з відзначуванням 325-річчя возз'єднання України з Росією: Рада спеціялістів Решетилівської фабрики художніх виробів затвердила ескіз нової роботи місцевих килимарів. Недавно завершено ще один „мистецький шедевр" і відправлено його до Москви, а це килим: на тлі Кремлю — поліпшений сільський орнамент, цифра „325" і слова ...„Навеки вместе". Затверджено ще й ескізи інших килимів, що їх приготовлять решетилівці до цієї „знаменної" дати. Виготовляють на фабриці й знані поза межами України полтавські рушники.

ПОМЕРЛА СВ. П. ЗЕНОВІЯ ЧИРОВСЬКА

Мейпелвуд, Н.Дж. — В неділю, 28-го січня 1979 р. у вечірніх годинах тут померла на 82-му році життя по тяжкій і довгій недузі св.п. Зеновія Чировська, мама проф. Миколи Чировського. Панахида буде відправлена у вівторок, 30-го січня ц.р. о год. 8-ій вечора у похоронному заведенні Литвин і Литвин при 801 Спрінгфілд евеню в Ірвінгтоні, а похорони відправи розпічнуться в середу, 31-го січня о год. 9:30 рано.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Косик, Володимир Левенець, (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії), Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J., Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Москва і ситуація в Ірані

Московська ,,Правда'' з 21 січня ц. р. помістила статтю, в якій говориться, що судьба шаха Ірану повинна бути пересторогою для тих, хто співпрацює з ЗСА в реалізації їх світової політики. Дійсно, ЗСА перестали підтримувати шаха з хвилиною, коли виявилося, що він втратив підтримку серед іранського населення, котре у великій мірі заявило її останньо шаїтському Аятоллахові Хомеїні і його муллам.

Москва, яка до цього часу була в цьому питанні досить обережною, намагається тепер використати ситуацію в Ірані на свій лад і на свою користь. Робить вона це тим більше радо, що іранські мулли останньо перетворилися в революціонерів, додаючи до вчення Корану дещо з науки Маркса. Тегранський Аятоллах Телеґані заявив кореспондентові французької газети ,,Ле Фіґаро'' (з 19 січня): ,,У площині філософічній ми не згідні з марксистами, але щодо соціяльних і політичних питань — ми згідні з ними''.

Та в Ірані ще нічого не перерішено і ніхто не знає, як можуть розвинутися події. Москві залежатиме на тому, щоб ці події не відбилися відгомоном у мусулманських країнах СССР, та щоб одночасно витіснити ЗСА з цієї частини світу. Голосні маніфестації в користь Хомеїні не дають запевнення про можливість позитивної і остаточної розв'язки кризи, бо вже тепер назріває опозиція до його проєкту ,,мусульманської республіки'' і до політики комуністичної партії Тудеґ. Ні Хомеїні, ні його союзники з Національного Фронту досі не з'ясували своєї економічної програми, і якщо вони її не мають, Іран так скоро не вийде з економічних і політичних труднощів, в які він попав.

Із різних причин, в тому і через підтримку шахові, під час останніх подій в Ірані виявилися сильні антиамериканські почування, які Москва напевно намагатиметься ,,каналізувати'', тобто спрямовувати їх у бажаному напрямкові. Це теж помітно із статті в ,,Правді''. В ній засуджується шаха, але одночасно виявляється непослідовність американської політики. В ній також оскаржується цілу американську політику на Близькому Сході, де, через втрату позиції в Ірані, ЗСА змушені ,,гарячково'' шукати іншої опори ,,для стратеґічних і економічних інтересів американського імперіялізму в зоні, звідки капіталістичний світ отримує половину потрібної йому нафти''.

Деякі політичні обсерватори уважають, що ЗСА ще не втратили своїх позицій в Ірані. Але в зв'язку із статтею в ,,Правді'' цікавим є те, що в змаганні проти позицій і впливів ЗСА Москва виразно бореться проти ,,американського імперіялізму'', тоді як політичні кола Заходу якось не завжди добачують російський імперіялізм у світі, а зокрема в СССР, а всюди називають його ,,совєтським імперіялізмом''.

Садат обвинувачує Москву в інтриґах

Хартум, Судан. — Президент Єгипту Анвар ель-Садат, виступаючи тут в суботу, 20-го січня, під час спільної сесії суданського й єгипетського парляментів, обвинуватив Москву в інтриґах на Близькому Сході, які є причиною різних заворушень і конфліктів в цій частині світу.

,,Ми є на сторожі й дамо відсіч цим затіям Москви, не шукаючи допомоги в ЗСА'', — заявив Садат, пригадуючи, що і Єгипет і Судан мали ,,поганий досвід'' у відносинах з СССР.

Садат рівнож відбув наради з президентом Судану Ґафаром аль-Німеірі у справі з'єднання цих обидвох держав, уряди і парляменти яких перевіряють можливості й пляни такого з'єднання вже в недалекому майбутньому.

М. Стиранка

ПРИНЦИПІЯЛЬНІ ЧИ ТАКТИЧНІ РІЗНИЦІ

У зв'язку з публікацією двох становищ щодо проблем української політики — принципів української зовнішньої та внутрішньої політики Уряду УНР і рев. ОУН під керівництвом Я. Стецька з одного боку, та Становища Українського Демократичного Руху — з другого боку — розгорнулася на сторінках деякої частини нашої преси на чужині широка й часом палка дискусія на ці теми.

Тим часом, прочитавши уважно обидві декларації, безумовно можна прийти до висновку, що розходження між двома становищами не мають принципового характеру, а тільки тактичний. В принципі і одна і друга сторона заступають погляд, що нашою незмінною метою є самостійна українська держава. В принципі і ті й ті не заперечують незмінности такої чи іншої тактики боротьби. Засаднича різниця лежить в тому, що в Принципах Уряду УНР та ОУНр висунено твердження, що свою ціль можемо осягнути тільки революційними методами боротьби, а в Становищі УДР хоч і не заперечується потреби методів революційної боротьби, то вважається їх за сучасних політичних умов в СССР неможливими для застосування, а то й шкідливими. Крім того в Становищі УДР мовиться про те, що рух спротиву в Україні є сьогодні тим фактором, який має вирішувати, яку тактику боротьби слід застосовувати, а не ми на еміграції. Наше ж завдання є їм допомагати, підтримувати, а не накидати методів боротьби. В той же час у Принципах Уряду УНР і ОУНр прийнято засаду, що методи боротьби, які стосують в Україні є по суті революційні, отже революційна тактика є єдиною можливою.

І коли б в тому напрямі розгорнулася була дискусія пов'язана з проблемами, порушеними в обох становищах — додамо речева й арґументована дискусія — її можна було б прийняти як позитивне явище. На жаль, у зв'язку з сучасними розходженнями поглядів щодо політичної консолідації на еміграції й зокрема подіями, що розгорнулися довкола ДЦ УНР, дискусія обох становищ зійшла, на нашу думку, на манівці та набрала познак особистих розправ.

Чимало людей, які висловлюють у цій справі свої думки, почали ділити українську еміграцію на два принципово протилежні собі табори, з одного боку ніби ,,самостійницький табір'', а з другого ,,опортуністичний''. Інакше кажучи, дискусія перестає бути дискусією, а гарячим спором чи навіть сваркою з метою доказати свої самостійницькі позиції й пришити противникові (який нещодавно ще був у тому ж самому політичному середовищі) опортунізм і брак патріотизму.

Тим часом, як уже було сказано, немає жадних підстав ділити нашу еміграцію на два протилежні собі табори. Різниці щодо політичної тактики — а в нас тільки такі різниці існують, не мають засадничого, принципіяльного характеру. Такі різниці могли б бути тоді, коли б, наприклад, (подібно як це було в роках українізації), існували можливості справді леґально-еволюційних змін в Україні. Проте ми прекрасно знаємо, в якому напрямі скерована сучасна національна політика СССР. Це імперіяльно-російська політика, що під прикриттям соціялістичних та інтернаціональних гасел прагне ліквідації всіх неросійських націй й створення ніби совєтського народу, очевидно на базі російської мови та культури.

У зв'язку з тим ніхто з українських патріотів на еміграції (і думаємо, українських патріотів в Україні) не має жодних ілюзій щодо можливостей якихось еволюційних змін в СССР в користь української справи. Проте відомо також, що українські патріоти на нашій батьківщині, беручи до уваги сучасні можливості, стосують тактику леґальної боротьби, використовують суперечності між теорією і практикою національної політики Москви для оборони прав українського народу, для боротьби з русифікацією. В умовах совєтського тоталітаризму і скерування усіх заходів на національний ґеноцид — це є своєрідні революційні чини, бо ж за ці леґальні вимоги членів руху опору в Україні саджають на довголітнє ув'язнення. Існує отже серед нас на еміграції погляд, що саме цю боротьбу в Україні слід нам підтримувати і їй допомагати.

Чи це є вже опортунізмом, зреченням з ідеалів самостійности, як дехто в реторичному запалі пише? Опортунізмом можна б назвати тільки погляди, поширювані деякими людьми, які закликають еміґрацію зректися своїх самостійницьких прагнень, заявити свою льояльність до совєтського режиму і на тій базі домагатися національних полекш. У зв'язку з сучасним загостренням китайсько-совєтського конфлікту такі ,,реалісти'' почали інспірувати думку, що поступки Москви в національному питанні можливі були б тоді, коли б українська еміґрація заявилася по боці СССР на випа-

(Закінчення на стор. 4)

Панас Феденко

ПРАЦЯ З ІСТОРІЇ РЕВОЛЮЦІЇ І РОСІЙСЬКОЇ АРМІЇ

(М. Френкин: Русская армия и революция. (1917-1918). Видання ,,Логос'', Мюнхен, 1978 р., стор. 749, з картами).

Автор М. С. Френкін — історик. Народися у Баку, на Кавказі, студіював у Москві і деякий час діяв в Україні. Він ледве пережив довгі роки заслання в таборах ,,Гулагу''. Тому 5 років пощастило йому вибратися із держави, де (згідно з совєтським гимном) ,,вільно дихає людина''. Тепер професор Френків викладає в університеті Єрусалиму. Як історик проф. Френкін мав доступ до архівів Совєтського Союзу, недоступних звичайному смертному. Ці матеріяли він використав у своїй капітальній книзі поряд із обширною літературою та пресою, що відносяться до його теми.

Працю свою проф. Френкін розділив на 7 глав. У вступі автор зазначає, що він поставив собі завдання ,,Показати рішальну ролю російської армії в здійсненні і в ході Великої Лютневої Революції та большевицького перевороту.

Ще й досі комуністична ,,партійна наука'' повторює леґенду, неначе захоплення влади большевиками в листопаді 1917 року (,,Жовтнева революція'') було ділом ,,пролетаріяту''. Цю вигадку совєтської історіографії легко розбиває проф. Френкін цитатами з документів 1917-1918 років: адже ж і ліквідація царського режиму в лютому 1917 року і повстання проти Тимчасового Уряду в кінці жовтня того самого року були ділом полків армії, що знаходилися у той час у Петрограді. Автор книги цитує не тільки матеріял, взятий із численних архівів Совєтського Союзу, але дає також свідчення учасників революційних подій 1917-1918 років і цим способом розкриває фальшування ,,партійної науки'', що запанувала під диктатурою Сталіна і досі діє в СССР.

Френкін наводить слова Л. Троцького, який писав, що большевицька партія тому могла захопити владу в Петербурзі, що здобула вплив на ,,розбиту багатомільйонову селянську армію''. Френкін розбиває комуністичну леґенду, неначе захоплення влади партією Леніна в жовтні 1917 року було історично неминуче, продиктоване законами історії, що їх здійснили большевики. Проти цього Френкін цитує слова із листів Леніна до ЦК большевицької партії в жовтні 1917 року (тоді Ленін переховувався в шатрі за Петроградом, щоб не бути арештованим). Ленін заохочував партійців до негайного повстання проти Тимчасового Уряду, бо без того доведеться ,,втратити все'', До цього приходяться й слова Троцького:

,,Коли б большевики не захопили влади в жовтні-листопаді, то вони, по всьому, не взяли б її зовсім''.

Втомлену війною селянську масу, мобілізовану до війська, большевицькі провідники використали для своєї головної цілі: захоплення влади. Тому большевицька партія старалась ще дужче зруйнувати дисципліну в армії, що стояла на фронті проти добре озброєної і боєздатної німецької армії.

Одним із способів руїни армії було так зване братання, яке влаштовували большевицькі агітатори на фронті: групи російських вояків приходили до німецьких або австрійських окопів і вступали в розмови з солдатами ворожих армій. Намір був — збудити в війську центральних держав бажання миру і ненависть до командирів і ,,буржуазних урядів''. Команда австрійських і німецьких армій охоче погодилась на ,,братання'', бо уміла використати його для себе. Френкін знайшов в австрійському воєнному архіві донесення розвідчої служби австро-угорської армії в 1917 році, що братання із солдатами російського війська дало ,,добрі результати''. Команда армій центральних держав посилала на дружні розмови зі солдатами російського війська на фронті своїх офіцерів розвідки: цих трудно було навернути на большевицьку віру пропаґандою ,,мира хижам, війни палатам''. Вони уміли довідатись від російських ,,побратимів'' про розміщення частин армії, про озброєння, навіть про пляни штабів у війні і т. д.

Френкін, на основі вивчення величезного архівного матеріялу і літератури прийшов до переконання, що можна було не допустити до большевицького перевороту в жовтні 1917 року. Треба було задовольнити потреби селянської маси, що служила в війську: закінчити війну і здійснити земельну реформу. Однак російський уряд, на чолі з А. Керенським, хоча бачив розвал дисципліни в армії, недостачу зброї й харчування, хотів показати ,,вірність союзникам'' і не думав про сепаратний мир з Центральними державами. Ця позиція дала зброю аґітаторам партії Леніна: мовляв, Тимчасовий уряд ,,продався'' капіталістам держав Антанти... Комуністам допомогли значні суми грошей, які одержала большевицька партія із тайних фондів Німеччини; це дало можливість большевикам створити свою

(Закінчення на стор. 4)

Марта Зелик

МІЙ ДІДУНЬО — ,,СВ. МИКОЛАЙ''

[У 85-річчя д-ра В. Палідвора]

,,Чи твій дідо — святий Миколай? — це питання поставлено мені, коли я мала шість років. Щодня, коли мій дідуньо приходив по мене під школу, його кишені, вщерть виповнені цукорками, шоколядами, лизаками випорожнювалися, переходячи в руки моїх нетерпеливих товаришок. Вони ставали тісним колом довкола нас двоє і всі разом вигукували: ,,Я хочу червоний лизак! А я — зелений! Чи є ще шоколяда?''. Мій дідуньо кожну дівчинку гладив по голові, всміхався та жартуючи роздавав солодощі, аж доки вони всі не зникли. А я тоді стояла така горда з мого дідуня, ще й задоволена, що в мене багато товаришок. Аж кілька років пізніше я зрозуміла причину моєї популярности. Все із-за цукерків!

А, коли повернутись до питання, чи мій дідуньо святий Миколай, можу відповісти, що ні. Та ж як вони можуть щось таке питатись. Св. Миколай має довгу білу бороду і приносить дарунки під подушку, а не роздає цукерки на вулиці. А врешті — найбільш переконливе: св. Миколай робить чуда, а я ще не бачила, щоб мій дідуньо Василь зробив навіть одне малесеньке чудо.

Але, чи це не...,,чудо'', що, тоді, коли я була маленькою, то спокійно і навіть добровільно ходила до школи? Та ж я, як і всі інші діти зовсім не рвалася йти до школи. Однак, спокійно туди ходила без ніяких протестів, як це робили мої товаришки, без маминого крику, без татових намовлювань і обіцянок. Як це так? Справа зовсім проста. Мій дідо Василь щодня водив мене і мою товаришку Ію до школи. Взявши нас за руку, він цілу дорогу забавляв веселими оповіданнями зі своїх молодих літ. І на протязі 20-ох хвилин ми всі троє безперервно сміялися. Її і мені найбільше подобалося, коли дідуньо нам розповідав про свою кар'єру на сцені, а зокрема, як це він виступав в ролі дівчат. Його опис себе в спідниці, в хустці, наслідування дівочого голосу, нас так розсмішував, що тільки ми приходили до школи не такі надуті і напівзаспані, як наші товаришки. А вже найбільше ми сміялися, коли Дідуньо розповідав, як то він раз на сцені грав ролю дівчини і свої штани не скинув, злегка тільки підкотив їх під спідницю. Під час дії, на превелике горе, штани почали розкочуватися. На залі вибухнув сміх, а з-поза куліс пролунав голос: ,,Василю! Підкоти штани!''

Нам також ніколи не знудилось слухати про дідову великодню пригоду, як це то він, ще малим хлопчиною, дістав нову шапку, і вийшовши на двір бавитися, дуже її забруднив. А тут прийшов час іти на Великодню Службу Божу — ,,чистим на душі і на тілі''. Коли дідуньо прийшов до дому, його тато, так розсердився побачивши свого замурзаного сина, що вхопив першу річ під рукою, а це була дерев'яна ложка, і почав дідуня нею бити.

Кожне його оповідання супроводили смішні вирази обличчя, жести, зміни голосу — справжній театр.

(Закінчення на стор. 3)

З МИСТЕЦЬКОЇ ХРОНІКИ

НЕБУВАЛЬЩИНА

Цим разом ОМУА в Ню Йорку у своїй мистецькій ґалерії — 136 2 евеню — улаштувало небувалу серед нас мистецьку виставку творів Христі Янчишин. — Виставка триває від 14-го до 28-го січня ц. р. Знаємо, що вона є різьбарка в дереві, відважна формою і висловом. Але, що вона сягає по лаври в ультрамодерністичному напрямі конструктивного мистецтва, — це таки несподіванка. Матеріял, яким і в якому орудує, вельми простий: прозорий, білий плястик. У Христі Янчишин є — як вона сама пояснює — і прямокутна перестанова квадрату, і серія ректоморфних праць, і конструкція. Усі ті діягонально зігнені площі, ті червоні й сині різки, що оживають і зв'язують композиційно білину, надають її творам їх розуміння й естетику. А — на нашу гадку — все це разом є: аналітична геометрія та дія чисел, тобто, аритметика. Декуди заторкує вона й нарисну геометрію. Проте, на основі нашої довгої, ще з добрих часів у Европі, практики знаємо, що кожен мистець, і зокрема молодий, прагне бути новим, модерним, небувалим, але — приходить час — і він прагне бути зрозумілим, приступним своїми творами громаді, перед якою виступає; і тоді він поки дає свій крайній модернізм, у якому почав свою творчість, і, взявши основне з того свого модернізму, переходить на зрозумілу всім — може й не всім — мову. В майбутньому може таке статися і з милою Христею Янчишин.

Михайло Островерха

В. С-к

ЗАВЖДИ НЕЗЛАМНИЙ

[У 80-річчя д-ра Володимира Горбового]

[2]

25 років ув'язнення без судового процесу

Московсько-большевицький режим також не мав найменших підстав поставити д-ра Горбового перед свій суд, бо він ніколи в житті не вчинив нічого, що носило б познаки якоїнебудь незаконної дії, навіть у світлі совєтського кримінального закону. Три роки тримали д-ра Горбового під слідством у Києві, але він тримався добре, хоч його також сильно били; коли довготривалі допити не виявили ніякого ,,злочину'', тоталітарно-поліцейська держава рішила розправитися з д-ром Горбовим нечуваними у світі поліцейськими методами. Справу передали так званій ,,трійці ОСО'' (особовое совещание) 2), яка без ніякого судового процесу, позаочно, засудила д-ра Горбового, адміністраційним порядком, на найвищий термін ув'язнення в концентраційних таборах; почалася 25-річна мартирологія цієї благородної людини з підірваним в тюрмах здоров'ям, але з незламним характером і сильною волею.

Впродовж майже двох десятиріч про долю д-ра Горбового не було ніяких вісток; щойно в листопаді 1967 року, коли на Заході появилася відома праця Вячеслава Чорновола ,,Лихо з розуму'', з неї світ довідався ось що:

,,В системі Дубравлагу відбуває 19-ий рік громадянин ЧССР — Володимир Горбовий — засуджений в 1947 році ще таким некомпетентним з правної точки погляду органом, як ОСО (особое совещание). Як відомо, всі особи, що були засуджені ОСО, давно регабілітовані, а саме ОСО розв'язане й його діяльність осуджена. Одначе, громадянин ЧССР В. Горбовий, який ніколи до свого засуду не жив у Сов. Союзі, знаходиться під караулом не відомо за чиї гріхи Присуд ОСО не можна рахувати правно дійсним — він бо зовсім безпідставний. За що ж тоді людина гниє в тюрмі 19 років?

Живучи в польській республіці, Горбовий захищав у 1934 р. на процесі Перацького підсудного Бандеру. Та хіба ж це злочин? І чи є в цьому прецеденс зради батьківщини? Яку батьківщину він зрадив? Та чи й зрадив? Хіба ж польський горожанин, що жив в Польщі, міг себе почувати горожанином СССР?'' (сторінка 327-328 цитованої праці).

Чергові відомості про д-ра В. Горбового появилися в рр. 1968-69 в агломовній канадській газеті ,,Торонто Телеграм'', зокрема цінною була стаття Пітера Вортгінгтона п. н. ,,Ув'язнений, але по давньому страшний для червоних'', яка була надрукована в жовтні 1969 року. В цій статті журналіст Вортгінґтон використав першоджерельні інформації, які отримав від британського вчителя Джералда Брука, котрий відсидів чотири роки в совєтських таборах, частинно разом з д-ром Горбовим, і згодом виміняний за засуджених англійським судом совєтських шпигунів (подружжя) Кроґерів.

З розповіді вчителя Брука виявляється, що д-ра Горбового, як ,,бездержавного'' якийсь час тримали в таборах призначених для чужинців з метою ізолювати його від інших в'язнів — українців, побоюючись, що він може для них стати живим прикладом стійкости і видержливости. Брук розповів Вортгінґтонові доволі точно про життєвий шлях д-ра Горбового підкреслюючи, що під морально-етичним оглядом він є людиною-ґігантом, яку кожний мусить респектувати і подивляти; за словами Брука навіть деякі особи з таборової адміністрації виявляли дискретно пошану перед тим живим символом гідности і мучеництва.

У статті є також згадка про те, що канадські та американські адвокати протестували перед совєтським урядом проти нелеґального і нелюдського в'язнення д-ра Горбового, і що відома установа ,,Міжнародна Амнестія'' старалась про його звільнення, на жаль, безуспішно сам д-р Горбовий звертався до Комісії Прав Людини при Об'єднаних Націях, але і ця велика установа залишилась глухою і німою на його заклики з ув'язнення.

Нарешті на волі — але якій?!

Не зважаючи ні на т. зв. ,,лібералізацію'' совєтського режиму по смерті Сталіна (в яку багато наївних людей вірило), ані на пусто-порожні фрази про ,,поворот до соціялістичної законности'' в часах Хрущова (якої в СССР ніколи не було), д-ру Горбовому довелося ,,випити чашу горя до дна'' і відсидіти в незаконному ув'язненні повних 25 років, до останнього дня!

Щойно з початком серпня 1972 року його звільнено і дозволено повернутися до рідного місчта Долини, де він мусів — маючи 74 роки — розпочинати нове життя. В Долині д-р Горбовий мав перед війною власну хату, яку колись залишив в бездоганному стані, а тепер застав у занедбанні; стіни похилилися мов у землю вросли, дах повигинався, а все хатнє устаткування безслідно пропало.

У цій хаті проживав братанок і похресник д-ра Горбового, Тарас Іванович, якому дружина д-ра Горбового в часах війни дозволила в ній замешкати під умовою, що він буде втримувати хату в придатному до замешкання стані та що з неї вибереться по повороті власника; тепер той же сам власник мусів приміститися в одній незайманій, вогкій кімнаті.

Не маючи ніякої пенсії, ані хоч би мінімальної суспільної допомоги (хоч рахувався інвалідом II-гої групи) д-р Горбовий часто не доїдав, а то й голодував; мабуть чинники, які переслідували його впродовж чверть століття розраховували на його швидку смерть з голоду. Нарешті після трьох років наполегливих старань, у 1975 році, місцева сільрада признала д-ру Горбовому наділ землі розміром О,60 гектара, але одночасно ця сама влада в тому самому часі дозволила Тарасові будувати на цій ділянці для себе хату і господарські споруди.

Не зважаючи на всі матеріяльні злидні д-р Горбовий зберіг погоду духа і життєву рівновагу та надзвичайну вітальність, може завдяки тому, що він тепер міг віддихнути цілющим карпатським повітрям і вслухуватися в могутний шум карпатських лісів; в міру того як на це дозволяла йому зламана нога, ослаблене химерне серце і високий тиск крови, він працював фізично на приділеному йому куснику землі вирощуючи деякі необхідні для прожитку продукти.

,,Та не довго сонце гріло — запекло, почервоніло і рай запалило...'' писав колись наш великий Кобзар. Хоча злиденне життя д-ра Горбового на т. зв. волі не можна було вважати нормальним, то й це життя почали йому затроювувати люди з кастрованою моральністю, між якими опинився і нікчемний братанок д-ра Горбового, згадуваний Тарас Іванович. В ночі з 4-го на 5--го травня 1976 року цей негідник підняв руку на свого дядька — вдарив його палицею по голові, наказав забиратися з хати та, схопивши з одвірка набійницю з набоями, подався до комори, де висіла його рушниця, і погрожував що його уб'є. Прийшлося д-ру Горбовому спасати життя і таки в нічній білизні шукати пристановища у сусідів.

Характеристично, що органи громадської безпеки, повідомленні зараз наступного дня про цей хуліґанський напад, не притягнули Тараса до судово-карної відповідальности, а місцевий виконавчий комітет, який також справою зацікавився, по суті її не вирішив і Тараса навіть не скартав.

Після 38-ох днів скитання між добрими людьми д-р Горбовий повернувся до своєї хати, де, забезпечивши двері своєї кімнати залізними засувками, коротав свої дні в постійному страху, що його братанок може знова колинебудь на нього напасти і довершити душогубство. Переживши ще два місяці в таких жахливих обставинах, які навіть в молодої, здорової людини можуть спричинити нервовий розстрій, він у листопаді 1976 року остаточно покинув свою хату і перейшов жити в комірне,

(Закінчення на стор. 4)

2) ,,Трійки ОСО'' — це незв'язані ніякими законами поліційні суди, які діяли в СССР від 1928 аж до 1953 рр., як органи масового терору. До 1936 р. ,,мали право'' засуджувати на не більше як 5 років концентраційних таборів, але в роках 1947-1953 масово засуджували на 10, 15 і 25 літ, зокрема українців зі західних земель України, де діяла УПА. Гл. також гасло ,,Особливі наради'' в Енцикл. Українознавства том 5 ст. 1896.

МІЙ ДІДУНЬО — ...

(Закінчення зі стор. 2)

Дідові оповідання — це єдина річ, яка мене вранці підводила з постелі і завдяки йому ті перші мої шкільні роки не такі були... страшні. І чи це не чудо?!

Однак ці дивні події — нібито чуда — не обмежувались тільки до переживань з моїх дитячих літ. Вони навіть і нині діються.

У мого дідуня якась... таємнича сила, бо кожного дня він приходить до нас із закупів з різними добрами — чи то яблуками, тістечками, чи навіть кабаносами. Але це ще не все, бож коли ми хочемо дідуневі за це все звернути гроші, він все твердить, що ці речі „роздавали задармо"! Цікаве явище — бож коли ми йдемо до м'ясарні, до пекарні, як до різних інших крамниць, нам ніхто нічого „задармо" не дає, всі від нас вимагають грошей.

У хаті в мого дідуня заховані різні скарби. І коли нам щонебудь потрібно, ми там ідемо і завжди дістаємо побажану річ. Тільки згадати дідуневі, що мені потрібно статтю про „Ролю Шевченка в Кирило-Методіївськім Братстві", в цій же хвилині з'являється старий, запорошений альманах УНСоюзу з 51-го року, а в ньому точно те, за чим я шукала. Дідуньо теж в безконечність нам доставляє папір, олівці, стругалки, поштові значки, коверти — всього, чого нам тільки забажається.

Дивлячись сьогодні, з віддалі 15-ох років, на ці всі мої переживання пов'язані з моїм дідуньом Василем, на поставлене мені колись питання — чи мій дідуньо є святим Миколаєм, вже я не змогла б так швидко відповісти — „ні". Вправді мій дідуньо не має довгої білої бороди, ані не приносить під подушку дарунки, але довкола його особи діються різні дивні і цікаві речі, можна б сказати — „чуда". І мені приходить на думку: а може він — це такий, трохи інший, земний св. Миколай?..

ПОВІДОМЛЕННЯ Й ПОДЯКА

ДИРЕКЦІЯ СХІДНЬО-ЕВРОПЕЙСЬКОГО ДОСЛІДНОГО ІНСТИТУТУ ім. ВЯЧЕСЛАВА ЛИПИНСЬКОГО

подає до загального відома і висловлює подяку всім Меценатам, Членам-Фундаторам і Добродіям-Прихильникам, які в 1978 році склали свої дари на цілі Інституту (в американських долярах):

	в 1978 р.	раніше	дековано
1. С. і Т. Душенко (Боффало)	7,000.0о	1,022.00	3,000.00
2. М. Гадзінський (Рочестер), у пам'ять своєї Сестри бл. п. Татяни Ріджвей	5,600.00	1,010.00	5,600.00
3. Д. і Е. Ільчишин (Вінніпег)	5,203.00	899.20	
4. Й., А. і Я. Біловус (Детройт)	5,000.00		
5. Й і М. Печенюк (Ванкувер)	2,000.00		
6. Кіш С. Г. Д. Вінніпег	1,663.39		
7. Б. і Н. Коваль (Річмонд Гіл)	1,100.00	900.00	
8. В. Ємець (Голівуд)	1,000.00		
9. В. Засадний (Чікаго)	1,000.00	1,310.00	
10. Е. і К. Зиблікевич (Філядельфія)	1,000.00	1,196.00	
11. В. Ірха (Чікаго)	1,000.00		
12. В. Кострубяк (Філядельфія)	1,000.00	1,250.00	
13. В. Лотоцький (Філядельфія)	1,000.00	2,619.00	
14. М. Мельникович (Туссон)	1,000.00	10,000.00	
15. Т-во Приятелів Гетьм. Руху (Детройт)	1,000.00		
16. К. Трохименко (Філядельфія)	1,000.00		
17. А. Гординський (Ірвінгтон)	814.00	326.00	1,000.00
18. О. Біланюк (Філядельфія)	500.00	100.00	
19. М. і І. Коць (Монтклер)	500.00	500.00	
20. Українська Щадниця (Філядельфія)	500.00		
21. Замість квітів на могилу бл. п. д-ра ІЛЛІ КАРАПІНКИ (Нюарк): по 100.00 дол. — А. Гординський, О. Карапінка і Ю. Карапінка; по 50.00 дол. — Відд 14 УГОА і Т. Станько; по 20.00 дол. — В. Манько і Л. Савойка; по 15.00 дол. — Т. і О. Цар; по 10.00 дол. — І Небелюк.			
Разом:	465.00		
22. Замість квітів на могилу бл. п. дир. О. НАКОНЕЧНОГО (Детройт): по 50.00 дол. — Б. Ухач і Б. Федорак; по 25.00 дол. — Е. Кульчицький і Б. Чубатий; по 20.00 дол. — Р. Марчак; по 10.00 дол. — Б. Гривнак, В. Качинський, В. Ременюк, Й. Біловус і 9 осіб по 5.00 дол.			
Разом:	255.00		
23. Замість квітів на могилу бл. п. д-ра О. СЕМЕНЕНКА (Бруклин): Р. Сочинський — 100.00 дол. А. і О. Воронін — 30.00 дол., М. Душник — 25.00 дол.			
Разом:	155.00		
24. І. Бичинський (Джерзі Сити) — (М. Коць)	150.00		
25. С. Бриндзей (Філядельфія)	100.00		
26. о. П. Липин (Честер)	100.00		
27. Р. Семків (Детройт)	100.00		
У підсумках:	$ 40,205.39	$ 21,132.20	$ 9,600.00

Цей список охоплює індивідуальні і збірні дари вище сто долярів. Названі дари за 1978 рік мають, як звичайно, різне призначення, в значній більшості одначе призначені вони дароносцями на купівлю нового, більшого дому Інституту і на фундування в ньому одної (чи більше) кімнат іхнього імені. Деякі дари призначені на видавничий фонд, зокрема на фундування одного чи більше томів, головно публікації особистого архіву Гетьмана Павла Скоропадського. Першість між дароносцями-меценатами на видавничий фонд Інституту належала і належить досі Дмитрові Микитюкові (Вінніпег), який уфундував 4 томи видавничого проєкту письменницької спадщини та архіву Вячеслава Липинського коштом 36,000.00 ам. долярів. Першуном у фундуванні кімнат в будучому новому домі Інституту є досі проф. Микола Гадзінський (Рочестер) в сумі 11,200.00 долярів (5,600.00 деклярованих).

Дякуючи всім Вельмидостойним Дароносцям за іхню прихильність та жертвенність у 1978 і попередніх роках — просимо охочих скріпити матеріяльну базу нашого Інституту, надсилати ласкаві дари на адресу:

East European Research Institute, Inc. 1204 W. Lindley Ave.
Philadelphia, Pa. 19141. U.S.A.

Філядельфія, в січні 1979. р.

Дирекція
Східньо-Европейського Дослідного Інститутут
ім. Вячеслава Липинського

Гоголів „Сорочинський Ярмарок" у „соцреалістичному" оформленні

У село Великі Сорочинці на Полтавщині, де народився Микола Гоголь. — щороку прибуває майже сто тисяч людей і то „не волами, а власними „Жигулями", „Волгами", мотоциклями — інформує київський журнал „Радянська жінка". Відзначаючи тут кожного серпня свято Серпа і Молота, приїздять сюди звідусіль люди — поторгувати, підвести „трудові підсумки", укласти пляни на майбутнє, а й поміж усім відзначити гоголівський „Сорочинський ярмарок". І оживають „гоголівські герої — у мальовничих свитках, красивих вишиванках ходять поміж рядів, припрошують покупців до полтавських галушок, смачних пампушок, червонобоких яблук.

У ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого ТАТА І ДІДУНЯ

бл. п. проф. д-ра МИХАЙЛА

та
В П'ЯТНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Дорогої МАМИ І БАБУНІ

бл. п. ОЛЕНИ

ТЕРШАКІВЦІВ

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА
в суботу, 3 лютого 1979 р., о год. 8 ранку в Українській Католицькій Церкві в Маямі, Фльорида.

Будемо вдячні за молитви в цей день за наших Дорогих, яких ми згадуємо з пошаною та пієтизмом.

При цій нагоді, дякуємо всім тим Знайомим і Приятелям, що висловили нам співчуття усно, телефонічно чи письменно, за Їх Служби Божі та пожертви, які ми згадуємо зі зворушенням і вдячністю.

Вшановуючи пам'ять наших Дорогих Покійних, складаємо 100.00 долярів на Наукове Т-во ім. Шевченка.

ЮРІЙ А. — син з дружиною
МИРОСЛАВОЮ і синами — ЮРІЄМ
РОМАНОМ І АНДРІЄМ МИХАЙЛОМ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що 25-го січня 1979 р., з Волі Всевишнього відійшла від нас у Вічність, наша Найдорожча
МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ, СЕСТРА, БРАТАНИЦЯ, ТЕТА та КУЗИНКА

бл. п.

МАРІЯ з ХМАРНИХ КУЗІВ

нар. 26-го січня 1907 р. в Яричові Новому, Україна.

ПАРАСТАС в суботу, 27-го січня 1979 р., о год. 8-ій веч.

ПАНАХИДА в неділю, 28-го січня 1979 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні І. Сенько Гемстед, 89 Пенінсуля Блврд, Гемстед, Н. Й.

ПОХОРОН в понеділок, 29-го січня 1979 р., о год. 8:30 ранку, з того ж похоронного заведення до церкви св. Володимира в Гемстеді, а відтак на цвинтар св. Карла у Фармінґдейл, Н. Й.

Горем прибиті:
син — РОМАН з дружиною РЕДЖІНОЮ та дітьми ДЖАНОМ. ЛЬОРЕЙНОЮ, ХРИСТОФОРОМ, СТЕФАНОМ І ГРИГОРІЄМ та внучкою КАЛІН
дочка — НАДІЯ з мужем ЮРІЄМ ШТОГРИНОМ та дітьми ІРИНОЮ І ЮРІЄМ мол.
сестри:
ОЛЬГА СТЕЦЬКА
СТЕФАНІЯ ГАВРОНСЬКА з чоловіком ІВАНОМ у Львові
тета — МИХАЙЛИНА ДОНИШ в Польщі
сестрінки:
МИХАЙЛО СТЕЦЬКИЙ з дружиною РОЗОЮ, донькою ХРИСТИНОЮ
БОГДАН ГАВРОНСЬКИЙ з дружиною ВІТЕЮ у Львові
кузини:
ФЕРДИНАНД ДЕРИК з родиною в Польщі
ОСИП, МИХАЙЛО І РОМАН ДОНИШ з родинами в Польщі
Ближча і дальша Родина в ЗСА і Европі

Замість квітів на свіжу могилу
Дорогої і Незабутньої Приятельки
бл. п. Олени Бемко
10.00 дол. на сиротинець у Бразилії
складає
Михайлина МОСОРА

Родині Покійної висловлюємо глибоке співчуття.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА, СИНА І БРАТА

бл. п. д-ра мед.

ІГОРЯ ЦИМБАЛІСТОГО

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в середу, 7 лютого 1979 р., о год. 9 ранку в катедрі св. князя Володимира в Чікаґо, 2250 Вест Кортез вул.

Про молитви за спокій Душі Покійного просять
дружина — ЗІРКА ЦИМБАЛІСТА
зі Синами і Родиною

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомим, що в п'ятницю, 19 січня 1979 р. відійшов від нас у Вічність

бл. п.

Мґр. ТЕОФІЛЬ Н. РУДЕНСЬКИЙ

народжений в Пітині 1907 р.

ПОХОРОННІ обряди відбулися в суботу, 20 січня 1979 р. в Ст. Кетеренс, Онт. Канада з УКЦеркви св. Марії.

У глибокому смутку:
дружина — ОЛЬГА з ОНИЩУКІВ
дочки — ТАНЯ з мужем КОРНЕЛЕМ МАК НІЛ ДОЗЯ
син — ІГОР з дружиною МИРОСЕЮ
брат — ІГОР з дружиною ОРИСЕЮ
сестрінка — ВЛОДЗЯ ПРОКОПЕЦЬ з мужем д-ром ВАДИМОМ і доні: СОНЯ, АНЯ. ЛЕСЯ
братанка — ДАДА КОРЛЯТОВИЧ з мужем ВОЛОДИМИРОМ і діти: МАРКО, ОРИСЯ, МИКОЛА
братанка — ЛЕСЯ БІГУН з мужем АНДРІЄМ і діти: ЛІДА АНДРІЙКО, УЛЯСЯ
шваґер — ЯРОСЛАВ ОНИЩУК з дружиною ДАРІЄЮ і синами: БОГДАН з дружиною ТАНЕЮ та діти: МОТРЯ І ТАМАРА, ЮРІЙ з дружиною ОРИСЕЮ
шваґер — ЕВГЕН ОНИЩУК з дружиною МАРГАРЕТОЮ та син і дочка
РОМАН з дітьми МАРКОМ І ЗЕНКОМ
ІРЕНА зі сином МИХАСЕМ
свати — БОГДАН І АННА КОСТІВ
Ближча і дальша Родина в Канаді, ЗСА та в Україні.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього дня 25-го березня 1978 р. відійшла у Вічність наша Найдорожча Тета

бл. п.

ОЛЕНА ГОЛІЦИНСЬКА-БРИЛИНСЬКА

артистка українських театрів

Цією дорогою складаємо щиру подяку всім, хто добрим словом чи чином допомогли в часі недуги і тим, що віддали Їй останню прислугу після смерти.

Дякуємо Всечеснішим Отцям: о. М. Кучмякові ЧНІ, пароховi церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку за відслуження похоронних відправ, та супровід Покійної на цвинтар св. Духа в Істоні, де разом із тамошнім священиком о. Батчо довершено похоронного обряду. Бажанням Покійної було спочити на віки біля Її бл. п. чоловіка інж. Евгена Брилинського, в Істоні.

Особлива подяка нашим лікарям: д-р Степанові Ворохові за першу поміч і викликання амбулянсу з його лікарської канцелярії, д-р Маркові Олесницькому за лікарсько-приятельську безкорисну опіку і рятовання хворої.

Дякуємо диригентові п. Михайлові Добошеві і чоловічому хорові за відспівання панахиди. Щире спасибі д-р С. Ворохові за зворушливу промову, також інж. І. Кравчукові за теплі прощальні слова.

Щире спасибі нашим Дорогим Друзям: Г. і В. Матіяшам, Г. Клим, І. Кононів, Ф. Луцишинові, що в першій хвилині нашого горя подали нам руку помочі, поради і розради.

Всій великій родині п-ва Олесницьких, наша найсердечніша подяка.

Дуже дякуємо Приятелям Покійної і нашим: Родині п-ва Венків, Дацківських і Кузівих, зокрема за прощальну промову бл. п. Богдана Дацківського на тризні в УНДомі в Ірвінґтоні.

Велике спасибі укр. акторам з Філядельфії за участь в похоронах. Голові ОМУС-у В. Шашаровському за прощальне слово над могилою, акт. Лізі Чепіль за влаштування другої поминальної трапези в своєму домі.

Дякуємо всім, що вшанували пам'ять Покійної участю в похоронних відправах, Тим, що несли домовину, Тим, що жертвували на поминальні св. Літургії, на квіти і добродійні цілі.

Дякуємо за вислови співчуття телефонами і листами.

Особливо глибока подяка нашому Дорогому реж. Йосипові Гірнякові за „Китицю споминів на могилу" — надруковану в „Свободі".

Усім, Усім наше велике спасибі.

Хай Всевишній нагородить Вас своїми благами.

Сестрінка ВАЛЯ КАЛИН-МАГМЕТ
з чоловіком СТЕПАНОМ

ПРАЦЯ З ІСТОРІЇ РЕВОЛЮЦІЇ...

(Закінчення зі стор. 2)

пресу також на фронтах: „Окопна Правда" й інші.

Френкін показує документально політичну безпомічність російських консервативних груп, які хотіли відновити дисципліну в армії і далі вести війну способом військової диктатури на чолі з генералом Корніловим. Спроба перевороту в серпні 1917 року закінчилася катастрофою. Участь большевицької партії у відсічі Корнілову „легалізувала" партію Леніна і надала ще більшого розмаху большевицькій пропаганді.

Френкін описує спроби неросійських народів Росії створити свої автономні уряди і власне військо. Він пише про Центральну Українську Раду і українізацію військових частин та показує ворожість російських партій до національних рухів і зокрема до виділення вояків — не-росіян і російської армії.

Френкін звертає увагу на те, що в Україні стояли ті самі проблеми, які були і в Росії: справа мира і землі. Він цитує слова провідників Центральної Ради про необхідність замирення і негайної земельної реформи. Однак, Центральна Рада не могла рішитися на сепаратний мир з Центральними державами в 1917 році: в Україні стояло російське військо і неминуче роздавило б „українських сепаратистів". Українізовані частини були розкидані по неоглядних просторах імперії.

Земельну реформу гальмували в самій Центральній Раді представники російських і жидівських партій, що хотіли ждати до скликання Установчої Ради. Це дало ґрунт для большевицької агітації й пропаганди.

Френкін стверджує, що руїна армії дала можливість большевикам захопити владу. Але в переговорах з центральними державами, що почалися в грудні 1917 року в Берестї, німецькі й австро-угорські дипломати поставили урядові Леніна тяжкі умови миру. Тепер цей уряд схаменувся і хотів протиборитися імперіялізмові Центральних держав збройною силою. Однак, то була фантастична надія. Військо розбіглося, не хотіло воювати. Сам Ленін заявив на засіданні ЦК своєї партії 11-го січня 1918 року, що німці могли б „взяти Ревель і Петроград голими руками". Тому Ленін сказав: „Для революційної війни потрібна армія. Її немає. Значить треба приймати умови" (поставлені Центральними державами). Френкін пише, що Ленін і його партія жалили те, що посіяли: зруйнували армію, попали в залежність від імперіялістів Центральних держав. Підписавши мир в Совєтським урядом 3-го березня 1918 року в Берестї, німці „спасли совєтський режим, дали йому передишку і охоронили від загального селянського повстання".

Праця проф. Френкіна — цінне джерело документального знання про події 1917-1918 років, що створили ґрунт для комуністичної диктатури. Ніодин дослідник тієї доби не може обминути цієї книги.

З колядою у Митрополита

Із колядою у Митрополита, стоять (зліва): В. Вереш, Р. Голіят, Ю. Ревай, св. п. Митрополит Йосиф, П. Голіят, В. Душник, Наталка Андрусів і Петро Андрусів

Дня 23-го грудня 1978-го року приятелі св. п. Митрополита Йосифа М. Шмондюка приїхали до Філядельфії з Ню Йорку, щоб побажати своєму Митрополитові веселих і щасливих свят — Різдва Христового.

Пані Наталка Андрусів приготовила святочну вечерю і коли вони заїхали коло 5-ої год. вечора до митрополичої канцелярії, їх привітав секретар о. Андрій Бончак.

Вкоротці приїхав Митрополит, який був на зустрічі з представниками організацій УККА у Філядельфії, і привітавшись із колядниками запросив усіх до своєї каплиці, де всі разом провели молитву, а відтак засіли за спільний стіл до передсвяточної вечері.

Після вечері Владика Шмондюк оповідав про своє перебування у Римі, про конференцію єпископату УКЦеркви, що її скликав Патріярх УКЦеркви Йосиф Сліпий, і авдієнцію єпископів у Папи Івана Павла II, про намічений плян святкування хрищення України, участь в якому повинні взяти всі наші церковні і світські організації.

В ході дискусії, колишній прем'єр Карпатської України Юліян Ревай запитав, чи й карпатські владики - русини візьмуть участь у цих святкуваннях. На це відповів Митрополит, що вони святкували своє хрищення разом зі словаками кілька років тому.

Мистець Петро Андрусів оповідав про свої дитячі роки в Рязані за Москвою, як то він з малою горсткою хлопців зорганізував групу колядників, які просвіщали тамошнє населення, розповідаючи про наші різдвяні звичаї та ходили з колядою.

Розмова й дискусія на різні теми з митрополитом продовжувалася до год. 8:30 вечора. Відспіванням Многоліття для Владики й колядою „Бог Предвічний" усі попрощали свого Митрополита й від'їхали. Нікому навіть не прийшло на гадку, що за 7 днів прийдуть ті самі колядники відпроваджувати свого Митрополита на вічний спочинок. Всевишній забрав його в той час, коли він почав активну працю не тільки на церковному, але й на суспільно-громадському полі. Нехай пам'ять про Нього жевріє між нашим народом з покоління в покоління.

Роман С. Голіят

Офіціоз ВАКЛ...

(Закінчення зі стор. 1)

бернатора А. С. Джамджума (Сауді-Арабія) про „Методи стримання комуністичної експансії", д-ра Ку Ченг-канга, почесного голови ВАКЛ про „З'єднання сил в антикомуністичній боротьбі".

Окремі студійні праці зачитані на Конференції на теми: „Іслям і комунізм" — Гішама Сагкі, „Ситуація після забрання військ ЗСА з Кореї" — ген. Гонкон Лі з Кореї, „Сучасне становище на китайському суходолі" творять окремий розділ в журналі.

У рубриці звідомлень з поодиноких районів там є крім звідомлення АБН, також з Азії (АПАКЛ), лат. Америки (КАЛ), Близького Сходу, Африки, Зах. Європи, молоді ВАКЛ (ВАЯКЛ), теж є звідомлення з праці і боротьби поодиноких членів (націй).

Голова ВАКЛ — проф. д-р Роджер Пірзон (ЗСА) — пише про „Збереження єдності у боротьбі за національну свободу проти комуністичної агресії". Генерал Дж. К. Сінглауб, кол. шеф штабу військ ОН в Кореї, звільнений през. Дж. Картером з того посту за те, що не годився з політикою забрання американських військ з Кореї, пише про „Найгірше рішення", маючи на увазі політику Білого Дому супроти Кореї. Генерал Дж. В. Вессей (ЗСА) з'ясовує необхідність американської підтримки для безпеки Кореї. Президент Сенегалю Леопольд Седар Сенгґор вказує в інтерв'ю на те, що „комуністи можуть опанувати Африку".

В опрацьованому „Кінцевому комунікаті XI Загальної Конференції ВАКЛ" є окремий розділ про підтримку визвольної боротьби за незалежність України, Грузії, Литви, Білорусі, Болгарії, Словаччини, Хорватії й інших поневолених націй. Серед численних фотознімків делегацій є світлина Капелі українських бандуристів і балету СУМ, які виступали під час бенкету ВАКЛ у Вашінґтоні. Бюлетень ВАКЛ є поширений в 75 країнах і серед низки міжнародних організацій, які є його членами.

ТЕНҐ РОЗПОЧАВ...

(Закінчення зі стор. 1)

Аналітики передбачають, що Тенґ і члени уряду ЗСА не тільки обговорюватимуть китайсько-американські проблеми, але теж такі питання, як новий договір між ЗСА і СССР щодо обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), збройний конфлікт між Камбоджею та В'єтнамом, можливості злагіднення відносин між Північною та Південною Кореями та інші міжнародні справи.

Наради президента Картера і членів його уряду з Тенґом заплановані на понеділок і вівторок, а крім того китайський лідер у вівторок має зустрінутися з членами обох Палат Конгресу. Як відомо, багато законодавців з обох політичних партій, і то не тільки консервативні, але і ряд ліберальних, закликають Пекін формально запевнити, що не вживатиме збройної сили, щоб прилучити Тайван (Націоналістичний Китай) до материка. Деякі члени Конгресу вимагають, щоб уряд президента Картера таки відновив повні дипломатичні зв'язки з Тайваном, а ще інші гостро критикують Президента за встановлення зв'язків з Пекіном.

З Тенґом до ЗСА прибула його дружина, Чо Лін, як теж біля 20 дорадників і спеціялістів з різних ділянок.

Напередодні прибуття Тенґа президент Картер кількакратно підкреслював, що нормалізація відносин між Вашінґтоном і Пекіном не означає, що ЗСА стараннуться використовувати ці нові зв'язки проти Совєтського Союзу.

Юньйори „Тризуба" — чемпіони сімкового турніру

Бетлегем Па. — У суботу, 13-го січня 1979 року відбувся цілоденний сімковий турнір копаного м'яча тут у великій закритій залі Лігай університету.

В турнірі взяли участь 10 дружин із таких околиць,як: Аллентавн, Бетлегем, Гарісбург, Філядельфія та інші. Не зважаючи на жахливу погоду, прибули всі дружини.

Турнір відбувався системою кожен з кожним у своїй групі (дві групи по п'ять дружин), з тим що перші дві дружини з кожної групи входять до плей-офу. „Тризуб" здобув друге місце у своїй групі, закваліфікувавши себе до дальшої розгри. В перших змаганнях плей-офу „Тризуб" зустрівся із першуном другої групи „Шімано" з Бетлегему і по тяжкій грі виграв 1:0, тим увійшовши до фіналу. Фінал відбувся між „Тризубом" і „Ерцґебірґе" з околиці Філядельфії, яка завдала „Тризубові" єдину прогру у групових грах.

Тим разом Юньйори „Тризуба" перемогли 3:0, здобуваючи чемпіонат і велику чашу турніру. Пізно вночі (по16-годинних дні) втомлена, але непереможна дружина Юньйорів „Тризуба" повернулася домів.

Голі для „Тризуба" здобули: І. Герман — 3, І. Хромяк — 2, С. Грегілевський — 2, Д. Кульчицький — 1, Ю. Миколайчук — 1.

Склад дружини Юньйорів „Тризуба" — Є. Лоза, В. Малиновський, І. Хромяк, Т. Козак, Ю. Миколайчук, Д. Кульчицький, І. Герман, С. Грегілевський, Р. Ярмович, Є. Коваль, М. Форостяк, В. Вілкінсен, Л. Ферера.

Управителі і тренери: С. Кундеревич, М. Хромяк, Я. Козак.

Д-ра М. Шляхтиченка похоронено в Бавнд Бруку

Похоронні обряди д-ра Михайла Шляхтиченка, колишнього довголітнього секретаря Українського Вільного Університету довоєнної, празької доби, який помер 2-го грудня 1978 року в Ню Йорку в Пелгам шпиталі на Бронксі, розпочалися панахидою, яку 22-го грудня відправив парох катедри св. Володимира в Ню Йорку о. пресв. Володимир Базилевський в похоронному заведенні Куха в Бронксі. Після панахиди о. парох попрощав Покійного, як зразкового вояка і старшини армії відродженої Української Народної Республіки, а згодом як співробітника еміграційного українського університету, який виховує нові покоління свідомих українців, озброєних науковим знанням. Після цього д-р Ярослав Падох, голова НТШ подав життєпис Покійного, оснований на автобіографії, яку він одержав від нього недовго перед смертю д-ра Шляхтиченка, попрощавши також від Делегатури УВУ в ЗСА та Фундації УВУ. Про життя й заслуги д-ра Шляхтиченка була надрукована 25-го травня 1978 року в „Свободі" стаття д-ра Падоха з нагоди його 85-ліття.

Наступного дня після панахиди тіло Покійного перевезено до Бавнд Бруку, де в церкві св. Андрія о.канцлер Селепина в присутності митрополита української православної церкви Мстислава відправив Службу Божу та похоронив його останки на місцевому цвинтарі. Над відкритою могилою д-ра Шляхтиченка, д-р Іван Серант попрощав його від його приятелів, зокрема від п. Ірени й Мирона Залуцьких та п. Юрія Грицюка, які опікувалися Покійним і займалися влаштуванням похоронів.

В Елленвіллі відбувся III Ідеологічно-вишкільний табір СУМ-ТУСМ

Елленвілл, Н. Й. (Ц.У. СУМ). — Заходами Крайової Управи Спілки Української Молоді в Америці і Крайової Управи ТУСМ-у тут на оселі СУМ Америки від 26-го до 1-го січня відбувся семінар ідеологічно-вишкільного напрямку. Він повідне розголошення в україномовному часописі „Свобода" і в англомовному „Юкрейнієн Віклі" притягнуло на табір переважно студентів-сумівців, пластунів, тусмівців і інших, що в цей час могли звільнитися від своїх обов'язків. Число таборовиків не було менвим від числа попередніх таборів і сягало до 25 учасників.

Провідником семінару був друг мгр О. Рожка. Ідеологічно-програмовим референтом — друг Роман Зварич. У команді табору фіґурували рівнож друзі Ігор Зварич і Андрій Прятка — відповідальні за дисципліну учасників семінару.

Вишкільну інтенсивну програму виповнили досвідчені інструктори і самі учасники семінару, студенти, наступною тематикою:

„Історія українського націоналізму: історіософічний розгляд від княжої доби до 50-их років нашого сторіччя" (д-р П. Мірчук)— 10 годин;

„Донцов — ідеолог українського чинного націоналізму" (д-р Анатолій Бедрій) — 2 години;

„Микола Міхновський — великий учень Тараса Шевченка" (д-р Анатолій Бедрій) — 2 години;

„Степан Бандера — символ національно-визвольної боротьби України" (Анатолій Бедрій) — 1 година;

„Розвиток української політичної думки впродовж XIX сторіччя" (Осип Рожка) — 5 годин;

„Політична термінологія" (Роман Зварич) — 2 години;

„Концепція революції у модерній публіцистиці" (Роман Зварич) — 2 години;

„Концепція української національної революції в творах українських модерних ідеологів" (Роман Зварич) — 3 години;

„Значення УПА в українській визвольній боротьбі" (Інж. Б. Мак) — 1 година;

„Аналіза сучасного руху спротиву на Україні у документах і літературі" (д-р Асколд Лозинський) — 2 години;

„Українська визвольна проблематика на світовому форумі" (мгр Борис Потапенко) — 2 години;

„Переяславський договір 1654 року, як вияв російського імперіялізму" (Андрій Прятка) — двогодинний семінар та

„Ідеологічні підстави сучасної большевицької загарбницької політики" (Ігор Зварич) — двогодинний семінар.

Разом відбулося 37 годин лекцій, що їх присутні вислухали зі зацікавленням. На семінар завітав голова ЦУ СУМ мгр Е. Гановський, який в короткому слові окреслив значення вишкільних семінарів. Піднесення ідеологічно-політичного рівня українсько сумівської і студіюючої молоді і раціональне поглиблення національної гордости з приналежности до української Нації — було основним завданням цього, вишкільно-ідеологічного, семінару.

Крім викладів учасники мали ще досить часу піти з колядою у перший вечір свого приїзду. Невід'ємною частиною настрою семінару було прикрашення ялинки і співання колядок, а вартa на снігу присвячена 50-літтю створення ОУН, 20-літтю геройської смерти Провідника ОУН Степана Бандери, як і вшанування пам'яти Героїв Біласа і Данилишина, творить незабутній серпанок довкола цього вишколу. Учасники семінару скористали також з нагоди, щоб насолодитися їздою на лещатах у недалеко-віддаленому лещатарському центрі.

Завдяки Зарядові Оселі СУМ Америки в Елленвіллі, при добрій опіці Господаря Оселі друга Івана Вівчаря і дбайливої опіки господині кухні п-і Паньків, харчування було відповідним.

Рівень ідеологічно-вишкільного семінара був високий, вимагав інтенсивної уваги учасників, а крім того, витворив дружність поміж сумівцями, пластунами і тусмівцями, які взяли участь у цьому вишколі. Учасники семінару зрозуміли вартість самодисципліни у гуртовому житті, як і потребу часом пожертвувати власними інтересами для загального добра. І не був ще один успіх цього вишкільно-ідеологічного семінару.

ПРИНЦИПІЯЛЬНІ...

(Закінчення зі стор. 2)

ротьби на внутрішньо-еміграційний фронт, поділити нашу еміграцію на два ворожі собі ніби „принципіяльно" табори. І це повинні брати до уваги ті всі, хто з легкої руки зводить завзяті бої за чистоту нашої незалежницької ідеї й затавровує опортуністами, капітулянтами, трохи чи не зрадниками інших українських патріотів, які мають відмінні погляди щодо тактики боротьби.

док дальшого загострення совєтсько-китайського конфлікту. Як нам відомо, такі „суґестії" пляново поширюються тепер різними шляхами серед української інтелігенції.

Усі ці заходи свідчать, що нам свою енергію на чужині слід було б спрямувати до боротьби з дійсним нашим ворогом, який всіми силами хоче нас розкласти й поглибити внутрішні міжусобиці між нами, скерувати вістря бо-

ЗАВЖДИ НЕЗЛАМНИЙ

(Закінчення зі стор. 2)

надіючись, що йому згодом пощастить переїхати до рідного сина в Празі, про що він і писав до Косигіна.

На жаль, ці його старання виїхати до сина не увінчались успіхом, а його лист залишився без відповіді; його приборкувачі почали тепер діяти ще більше рафінованими методами фізичного і психічного тиску. Його переписка з приятелями закордоном, яка і до того часу зазнавала перебоїв, від половини 1977 року була майже зовсім заблокована; листи писані закордон не доходили до адресатів, а листи вислані до нього почали „пропадати", навіть якщо були надавані порученою поштою зі зворотним потвердженням відбору.

Двократні намагання вислати д-ру Горбовому т. зв. „визов" — запрошення приїхати до ЗСА, зроблені його двоюрідним братом, скінчилися неуспіхом тільки тому, що ці обидва поручені листи з документами безслідно „пропали"; не зважаючи на формальні поштові рекламації, „визовів" д-ру Горбовому не доручено. Обов'язуючі в усьому культурному світі засади свобідного листування, якими втішаються навіть найбільші злочинці, для д-ра Горбового, що відбув 25-річне ув'язнення і живе „на волі", перестали існувати.

В Канаді та в ЗСА почали ширитися дезінформаційні чутки, що, мовляв, д-р Горбовий „помер", а в Долині знайшлися аморальні типи, які почали поширювати несамовиті наклепи і робити брехливі доноси на нього, будьто би він влаштовує „конспіративні сходини і сектантські обряди..."

Очевидно, ця „поштова бльокада" і ширення дезінформаційних сплітків та доносів є добре зоркестрованою кампанією з метою вплинати психічно на цю надзвичайно стійку і шляхетну людина, щоби її захитати нервово.

В таких несамовитих обставинах життя „на волі" дня 4-го квітня 1978 року в д-ра Горбового стався вилив крови в голові. На щастя, кров пішла носовим каналом в усну яму, а звідтіля дещо в умивальницю, трохи в рушники і зокрема в шлунок. Завдяки своєчасній допомозі шляхетної господині, в якої д-р Горбовий живе, котра негайно прикликала доброго фельдшера, а згодом і лікаря, цей нещасливий випадок не залишив поганих наслідків крім загального ослаблення; якщо б кров пішла до мозгу вислід міг бути фатальний. Ласкавий Господь зберіг життя цього, майже 80-літнього, „патріярха нескорених", що в умовах безнастанного цькування і переслідування виявив подивугідну стійкість, принциповість і вірність національній ідеї.

Створено апарат проти доброякісних пухлин

Київ. — У газеті „Молодь України" поміщена вістка про те, що київські інженери і медики створили апарат під назвою „Іній для видалення доброякісних пухлин — так званих ангіом (жильняків).

Цей пристрій застосовано в спеціялізований клінічній Київській дитячій лікарні, в якій цього року вилікувано понад 200 дітей з такими захворюваннями.

Пухлини в дітей, дуже часто бувають вроджені, завдавали чимало клопоту педіятрам і батькам, — як заявив М. Новак, лікар хірургічного відділу згаданої лікарні, — бо усували їх традиційними хірургічними методами, які не гарантували від різного роду ускладнень, зокрема при операціях обличчя.

Новий апарат сприяє успішному розв'язанню подібних ускладнень, який лікує за допомогою холоду. Лише потрібно два-три циклі „заморожування-відтавання" — і ангіома видалена. На місці лишається, — заявляє лікар, — лише пляма, пізніше заростає молодою шкірою.

Апарат „Іній" простий і компактний, до якого прикріпляється „змінні наконечники і холодноводи".

Олбанська округа...

(Закінчення зі стор. 1)

всіх українців у вільному світі. Коли інші еміґрації, як ірляндська, польська, чеська, жидівська причинилися у великій мірі до створення своїх незалежних держав, то цей великий обов'язок мають українські поселенці в цілому світі, приєднуючи приятелів України, що підтримують у слушнім часі визвольну боротьбу українського народу.

Скрипкове сольо відіграв учень української школи св. Петра й Павла в Коговзі, Г. Терефенко. Сумівка з Амстердаму, Дана Наугольник продеклямувала поему „22-го Січня". В. Кошикар прочитав історичну доповідь англійською мовою про боротьбу українського народу за власну державність. Церковний мішаний хор у Вотервліті під керівництвом Я. Кушніра, проспівав „Вкраїно Мати" і „Геть вороги з України". Голова Відділу УККА у Вотервліті М. Філь подякував усім виконавцям і гостям.

Відспіванням українського національного гимну закінчено цю вдалу академію, виконану молодим поколінням, що хоча народжене поза Україною, але є в духовній єдності з Україною. Хоч падав зливний дощ і було небезпечно їхати автом із-за ожеледи, то наше громадянство майже заповнило залю, не зважаючи на несприятливу погоду.

Українські прапори над будинками управ міст Олбанської округи

Вотервліт, Н. Й. (І. Д.). — Українська делегація: парох д-р Б. Волошин, голова Відділу УККА М. Філь, голова Українського Клюбу В. Кощикар, голова Жіночої Організації УКлюбу М. Скалій, сумівець Іван Спіяк і Петро Шевчук в українському народному одязі відвідали 18-го січня посадника міста Ліо О'Браєна і передала йому український прапор до вивішення на будинку управи міста.

У Коговз, Н. Й. — 19-го січня представники української громади: о. митрат В. Андрушків, сестри Лавра й Соломія, що ведуть українську парафіяльну школу, голова Відділу УККА п.О. Поповський, голова Українського Клюбу інж. Ракочий, В. Слободян від Братства св. Петра й Павла, М. Савків (УНС), п. Р. Мацюк, дві сестри Динько та сумівець Михась Савків в українських народних одягах, вручили посадникові міста Р. Кенестреллі, український прапор, що його вивісили на будинку управи міста.

У Трой,Н.Й.—Українська делегація у складі: о. парох Ілля Кокош, Б. Колодій (УККА), І. Дурбак (Об'єднання українських ветеранів) і дві дівчинки в українських народних одягах: Х. Коновальчук і М. Хорват, вручили посадникові міста Ст. Дворськову, український національний прапор 22-го січня, що його зараз же вивісили на будинку управи міста.